

Fénysugár

Evangéliumi hitebresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

Életről és halálról.

... ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a mennyek országába. (Máté 18:3.)

Azért, mivel mint gyermek születtem, mint gyermek akarok is meghalni, mert ilyeneké a mennyeknek országa.

Üdvözülni akarsz? Gondold meg, hogy szentség nélkül senki sem láthatja meg az Urat. A mennyek országába nem lehet úgy bejutni, mint ahogyan sokan elmennek a keresztyének összejöveteleire. Aki nem fogadja el a dorgáló kegyelmet és nem vet el magától minden istentelent, aki nem veti meg a világi kívánságokat, tudja meg, hogy sohasem fog eljutni a szentségre, hanem a meghátrálás útján jár.

Mi azonban — Krisztus gyülekezete — új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik. Annakokáért szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben. (II. Péter 3:13-14.)

Boldogok a halottak, akik az Urban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól és az ő cselekedeteik követik őket. (Jelen. 14:13.)

Beszélgetés a temetőben.

Temetőben jártam. Ciprussal, fűzfákkal, illatos virággal teli, fenéséges márványszobrokkal díszített nagyvárosi temetőben. Szélid szellő mozgatta a fák ágait. Szívemben honvágy támadt a menyeyei haza, az égi béke, nyugalom, csend után.

Nyolevanöt éves öreg anyókéval találkoztam, aki görnyedt háttal igyekezett a temető elhagyatott része felé. Munkával, gonddal eltöltött élet volt mögötte. Beszélni kezdett rég elmúlt ifjúságáról. A végén összekulcsolta sovány kezzeit, megtört szemével a távolba nézett s azt mondta: »Engem a jó Isten ittfelejtett.« S könny szőkött a szemébe. De ez a könny nem a panasz könnye volt, nem elégedetlen, zúgolódó, Istennel perlekedő szívből fakadt. Nem, ez a könnyocsepp a honvágy könnye volt.

»Milyen szomorú hely lenne ez a temető, ha csupa ilyen bánattól megtört alakot ábrázolna, mint ez ott!« — s aszott kezével egy a harctéren elesett fiát sirató anyja szobrára mutatott. »Mi lenne a temetőből, ha nem volna kereszt benne?«

»Hogy érti ezt, Nénike?«

»Hallgasson ide, fiatal barátom. Én tudom, hogy mi az élet. Istentelen férjem volt. Látja ott,

a harmadik sorban azt a márvány síremléket? Annak a vendéglősnek a síremléke az, akinél férjem az utolsó fillérjét is elitta. Hét gyermeket neveltem fel. A férjem verte őket s vert engem is. A következő sírban fekszik egy 17 éves fiam. Mit gondol, hogyan tudtam volna ezt a sok szenvedést elviselni a Megváltó keresztje nélkül? Látja, azért örülök úgy a kereszteknek a temetőben. Mert a keresztben szerzett Krisztus békességet, a keresztben győzte le a bűnt és a halált és a kereszt által adott erőt az élet küzdelmeihez. Örülök a temetőnek, mint a föld olyan helyének, ahol legközelebb van a mennyhez az ember.«

Elbúcsúztunk. »Köszönöm azt, amit mondott, Nénike. Áldja meg az Isten élete utolsó lépéseit, és tartson ki, mert Ő nem felejtette itten.« Ebben a percben az öregasszony ifjúvá lett előttem. A ráncok elsímultak fáradt arcán, megindultan nyujtotta mindkét kezét felém. A lenyugvó nap arany sugarára visszatükröződött szemében, amint boldogan mondta: »Viszontlátásra odafent!« »Viszontlátásra!«

Utoljára láttuk egymást itt a földön. Néhány hét múlva csendesen gördült be vele a halottas kocsí a temetőkertbe s a fáradt test visszakerült az anyaföldre. A mag a földre hullt s várja a diésó feltámadást.

Hogyan fogsz meghalni?

Ugy,

ahogyan Hobbes az író, aki a vallást félelem és gyöngeség jelének tekintette s aki halála órájában rémülten így kiáltott:

„Most ugrom a teljes sötétségbe!”

Vagy pedig

mint ahogyan keresztýének mennek haza? Valaki közülük halála pillanatában hozzátartozóit e szavakkal vígasztalta:

„Ne sírjatok, csak egy emelettel feljebb költözöm.”

„A halál és a rőzsessedő.“

(Jean François Millet képéhez.)

Rőzsét szedegetett. Legyen mivel
megfőzni otthon a sovány ebédet.
Így diktálta az élet
meg a nyomor.

De eljött, megjelent a másik úr,
sötét komor:

a halál, a könyörtelen halál:

»Elég!«

A rongyos, öreg koldus
összeroskadt
és átölelte rőzsekötegét.

Menni kell,
az új világ
körülderengi már.

Semmit nem vihet el.

De jaj, a rőzse! Kincse, mindene,
nyomora, koldus volta.

Ó, hányszor lehajolt a
fekete, száraz ágakér!

Utolsó mozdulattal
azokat öleli, tartja,
amint ereiben megáll a vér.

Még a rőzsét is nehéz odaadni
az örökéletér'!

Rőzsét szedegetünk.

Az én rőzsém a rím,
a toll, a nyelv,
az iskolakönyv, gyermeklélek.

Rőzsét szedegetünk,
így diktálja az élet.

A te rőzséd a gép:
írsz, varrsz és szósz vele.

A harmadiké a konyhakanál,
a negyediké a kapa nyele...
vész, eke, kasza, kard, kalapács...
százannyi más.

Rőzsét szedegetünk,
így diktálja az élet.
De jaj nekünk,
ha a rőzsessedésünk mindenné lett.

Nem az a cél,
nem a rőzserakás.

Messze a cél,
messze és magosan,
nem idelelni.

Jaj nekünk, ha a rőzsénket öleljük,
a hatalmas halál ha megjelen.

Mi elmegyünk,
nincs itt lenni maradásunk.
Másé lesz a rőzserakásunk.

Másé az aratásunk.
A tűzhelyünk tüzenél más
melegszik,
más szegi meg vetésünk kenyerét.

Mi lesz miénk,
ha majd a halál megállít: Elég!

Szedegezzük a rőzsét,
így diktálja az élet.
Mindenki gyűjtse híven, igazán.
De a rőzsessedégetés alatt,
keressük meg, ami miénk marad.
Dudoljuk: Itt a földön nincs hazám.

A messze cél
ragyogjon fel nekünk.
Induljunk el felé,
hazafelé

Krisztus erős kezén,
amíg rőzsét szedegetünk.

Mert a halál ha int,
s a rőzse mind,
s a föld is messze mögöttünk
marad:

lesz örökéletünk!

B. E. d. p. t.

Ami nem számít odaát.

Szinte csodálatos, hogy az emberek nagy többsége milyen könnyösen néz a halál elébe. »Nem vagyok jobb, de nem is vagyok rosszabb másoknál« — mondják — »s így sorsom sem lehet rosszabb másokénál.«

A polgár társai jóindulatában bízik; a hivatalnok felettes hatóságától nyert kitüntetésére támaszkodik; a háziasszony azt gondolja, hogy nálánál többet még senki sem áldozott övéért. Azonban mindez *odaát* nem számít! Bűnnel megterhelten nem juthatunk át a halál szoros kapuján. Nagy kegyelem, ha idejében büntudatra ébredünk és kegyelmet nyerünk. Az ellenség kegyetlen cselvetése számunkra, ha jelentéktelennek tünteti fel bűneinket, hogy halálunk percében ezzel ijeszthessen.

Kívánok elköltözni és a Krisztussal lenni — mondja az apostol. Aki szüntelenül közösségben él Urával, annak halála átköltözés a földi hazából az atyai hajlékba; Isten házának alsó részéből egy felsőbb emeletre.

Keresztyén hazatérés.

Egy diakonissza testvér beszéli el: »Nagy beteg katona ágya mellett virrasztottam. Röviddel ez előtt operálták és sebe erősen vérzett. Nagy távolságban lakó szülei eljöttek, hogy kedves fiúkat mellett lehessenek. Amikor beléptem a szobába, barátságosan köszöntött és azt mondta: »Ne ijedjen meg tőlem, tudom, hogy nemsokára meghalok, de én az Urhoz megyek.« Ezek után rettenetes testi fájdalom és halálfélelem vett rajta erőt. Szívesen megkíméltem volna szüleit ettől a látványtól, de

legnagyobb meglepetésemre az apa így szólt fiához: »Bátorság, Péter, az Ur majd megvigasztal.« Elmult a küzdelemmel teljes éjszaka s amikor megvirradt, a haldokló arra kérte atyját, hogy olvassa fel néki a 23. zsoltárt. Figyelmesen hallgatta s a következő szavaknál: »Csendes vizekhez terelget engem...« felém fordította sugárzó arcát: »Üdítőbb viz ez annál, amit kedves testvér nyújt nekem.« Majd hozzátette: »A jövő éjjel már nem kell ütt virrasztania, de jó, hogy van viszontlátás mindazok számára, akik szeretik az Ur Jézust«. Röviddel ezután megkezdődött a haláltusa, de még egyszer felnyitotta szemét és ajka halkán suttozta: »Az én Atyámnak házában sok lakóhely van«. Kis szünet után még ennyit mondott: »Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.« S mintha az Ur Jézus maga felelt volna reá, alig hogy ezek a szavak elhagyták az ajkát, hazavitte az örök hajlékomba.

*A halál nem a megsemmisülés, a véget jelentő pont, hanem két-
tőspont, vagyis azután következik a földolog, amit Isten Igéje így fejez ki:*

»Elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.«

Semmi sem bizonyosabb a halálnál és semmi sem bizonytalanabb a halál órájánál. Azért a legszükségesebb, hogy készen legyünk mindenkor s bizonyosak legyünk afelől, hogy készen vagyunk.

Augusztinus.

Egyedül?

Tisztatekintetű falusi gazdával beszélgettem egyik nap. Lassan-lassan megnyílt és sok mindent elmondott az életéből.

Kilenc hónapja, hogy elvesztette feleségét, de szívében nincsen semmiféle zúgolódás. Tudja, vele van az Ur és hálás azért, hogy erőt, tehetséget adott neki az asszonyi munka elvégzéséhez is. Négy fia van 3—15 évesig. Kenyeret, kalácsot süt nekik, megfőzi az ebédet, takarít, mos és ellátja a gazdaságot. Ha nem elég a nappal, dolgozik éjjel, amikor fiai gondtalanul alusznak ágyaikban.

Sokszor nehéz a szíve, ha feleségére gondol; nagyon szerette, de olyan jó azt tudnia, hogy ő jobb hazában van, mert bizonyos abban, hogy odament. Olyankor, ha szíve megnehezedik, kicsi fia mosolygása, csacsogása újra megvidámítja, újra munkára buzdítja.

Hálás azért, hogy nincs egyedül. Az Ur minden munkájában, minden nehézségében vele van.

Mennyi elégedetlenség, zúgolódás van bennünk. Nem kell-e megszegyenülnünk ez előtt az ember előtt, aki minden nehézségében érzi, hogy az Ur mellette áll és tele van a szíve hálával?!

U. E. d. j.

A rózsza.

Egy gazdag úrnak gyönyörű kertje volt, amelyben értékes rózsákat termesztett. Minden gondja, figyelme erre irányult. Különösen három szál illatos fehér rózsára volt büszke, ezeket valamely kiállításra őrizgette. A kertésznek éberem kellett őrködni felettük.

Történt egy reggel, amikor a kertész szokásához híven legelőszőr a féltve őrzött rózsákhoz igyekezett, megdöbbenve látta, hogy a három közül a legszebb tőből le van metszve.

Haragosan sietett vissza a házba, hogy megkeresse, ki volt a vakmerő tettes. Hamarosan megtudta. A kert ura járt itt. Ő fosztotta meg a rózsatövet. A kert ura! A rózsza az ő tulajdona volt, azt tehetete vele, amit akart.

Szolgáljon vigasztalásul ez a hasonlat nekünk, akik bankódunk elhalt kedveseink miatt. Az Ur egyszer mellénk állította őket. S ha most visszahívta, vajjon nem jogos tulajdonai voltak-e? *Istentől-Istenhez.*

Megőrző szenvedés.

Azt gondolom, ha majd az örökévalóságban Isten szentjeinek élettörténetét halljuk, meg fogjuk látni, hogy némely keresztyénnek miért volt olyan szenvedésteli földi vándorútja. Megértjük majd, hogy nem lehetett más, mint amilyen volt, mert különben nem juthattak volna a mennybe. Azért kellett olyan szokatlanul sokat szenvedniök, azért kellett elhordozniok a rájuk rakott terheket, hogy ide jussanak. Meg fogjuk látni, hogy a szomorúság és bánat falát Isten az ördög tüzes nyíla elé helyezte, éppen ahhoz a ponthoz, ahol legjobban támadta őket a Sátán. De adott egyúttal erőt is az elhordozására. Légy csendben Testvérem; jól van minden. A kés, amely mélyen vág, csak addig a pontig hatolhat, ahol baj van. Ezt a bajt azonban Isten gyökerében meg akarja gyógyítani.

KÜLMISSZIÓ.

Élet beszéde a sírnál.

A kínaiak vallási életében nagy jelentőséggel bír az ősök tisztelete, a kegyeletes megemlékezés. Egy keresztyén kínai család bizonyosságot óhajtván tenni pogány rokonsága előtt arról, hogy a keresztyének is kegyelettel emlékeznek halottaikra, meghívta a misszionáriusnőt: menjenek el együtt a sírhoz. Valami öt hegyet megmászva el is jutottak a temetkező helyre. Feldíszítették a sírokat tarka papírvirágokkal, kibetűzték a kőbe vésett neveket, felírásokat. A tűzijáték csattogása, meg a felcsendülő ének csapatostul csalogatta elő a szomszédokat. A misszionáriusnő felolvastott egy részt a Bibliából és beszélt nekik az aranyvárosról, ahol nincs többé halál. Végül felváltva imádkoztak a keresztyének. Késő délután lett, mire a Dsong család ősi házába visszaértek. Ekkor az idősebbik fiú kicipelte az udvarra a házi bálványokat, s lobogó lángra gyújtotta. Lehetett 5—6: többek között a földbálvány, a mennydörgés istene, gazdagság istene... És az egész család bizonyosságot tett a gyorsan odasereglett rokonok és ismerősök előtt: »Mi és egész házunk az egy Istent akarjuk szolgálni, nem a halott bálványokat.« Szép befejezése volt ez annak a tartalmas napnak. A következő napok valamelyikén összehívták a környékbeli keresztyéneket a Dsong család házi kápolnájába.. Eső ellenére is 60 férfi és asszony gyűlt össze s nagyon áldott volt az együttlét. Ébredszik mindenfelé a keresés, kérdezősködés az élő Isten után.

Nehéz próba.

Mély fájdalomon vitte keresztül az Ur egy shihkuvani keresztyén testvérünket, a csak tavaly megkeresztelt Thü asszonyt. A legutóbbi úrvacsoravételkor ő is az Ur asztalához járult két kis fiát a 13 éves nagyobbikra hagyva. S hazatérve az a rettenetes hír fogadta, hogy időközben legkisebbik fiacskája a tóba fúlt. Le-sújtó hír volt az egész gyülekezet számára, hogy az ördög ilyen munkát végezhetett, míg az édesanya templomban, a még pogány apa pedig munkában volt. Vigasztalni próbálták az asszonyt, de látták, hogy ezt csak Isten tudja megtenni. Arra kérték hát az Urat, hogy ne engedje a Sátánt diadalmaskodni a szegény anya lelkén. A misszionárius felajánlotta, hogy összejövetelt tartanak újból. A hívek is óhajtották. Közben hazaérkezett az apa. Gyorsan készített egy apró koporsót s eltemette a fiúcskát. Szemrehányás szava nem hagyta el az ajkát, s még az ellenséges, rosszindulatú szomszédok se mertek semmit szólni. Győzött az Ur! Az asszony hite csak erősödött a nyomorúságban. Milyen nagy ok ez a há-lára! Bár így végződnek az ellenség minden támadása! Az imádságos hiten megtörik minden ereje, s győz az Ur!

HELYESBITÉS. A Fénysugár 19. számában megjelent »Oly jó nekem, Uram« című vers írója nem B. E. d. p .t., hanem N. M. d. t.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Nov. 1. Zsolt. 48. 1. Móz. 24:50—67. Lában és Béthuel előtt fontos az, hogy »az Urtól van e dolog« s azért azt mondják: »Legyen úgy, ahogy az Ur elvégezte.« Vajjon mi is így gondolkozunk-e, akár a mindennapi élet aprólékos kérdéseiben, akár ha életünknek valamely fontos fordulópontjához érkezünk, mint pl. Rebeka, aki megértvén, hogy ez az Ur akarata, nem haboz, hanem kész elmenni az ismeretlen tájra, a szokatlan körülmények közé. S Rebeka elhatározását megáldja az Ur: szeretetre talál és vigasztalást visz. Ne féljünk nehéznék látszó feladatot is vállalni, ha felismerjük, hogy az Urtól van az, Ő végezte el.

Nov. 2. Máté 13:47—58. 1. Móz. 25: 7—11; 20—34. Ezsau és Jákób között nem az volt a különbség, hogy az egyik jó ember volt, a másik rossz. Mind a kettő bűnös ember volt, mint mi emberek valamennyien. De Jákób lelkében volt valami vonzódás, már gyermekkorától fogva a lelki dolgok iránt, azért volt szelíd ember. Az elsőszülöttségi jogra sem a vágyon miatt vágyódik, hanem mert tudja, hogy avval az jár, hogy az Ábrahámnak tett isteni ígéretet hordozója lesz. Ezsau pedig egészen testi gondolkozású ember. Vadászat a gyönyörűsége, elsőszülöttségi jogait pedig megveti. Ezért helyezi Isten Jákóbot Ezsau elé.

Nov. 3. Máté 14:1—12. 1. Móz. 27: 1—13. Hogy Jákób is bűnös ember, kiténik abból is, hogy kissé húzódozva ugyan, de mégis enged anyja tanácsának, amellyel csalásra szólítja fel. A jó hajlam fölött még győz a gyávaság, amellyel ebbe a tanácsba belemegy. S Isten elnézi ezt, mert tudja, hogy Jákóbban végül mégis győzni fog a jó, s mégis ő lesz alkalmasabb Isten ígéreteinek befogadására és keresztülvitelére, mint Ezsau. Isten nem azt nézi bennünk, hogy mik vagyunk, mert akkor mindnyájunkat el kellene vetnie, hanem azt, hogy mi vé formálhat bennünket, ha megragadjuk az Ő kegyelmét. S a nagy kérdés az: látja-e bennünk az erre való készséget?

Nov. 4. Máté 14:13—21. 1. Móz. 27: 14—29. A csalás sikerült. A vak Izsák elhitte, hogy Ezsau van ott az ágya mellett, s kimondja reá az elsőszülöttnék szánt áldást. Jákób valóban na-

gyon méltatlannak látszik erre, s ha csak rövidlátó, emberi szemekkel nézzük ezt a jelenetet, hajlandók vagyunk felháborodni rajta. De Isten másformán nézi a dolgokat. Ő a jövőbe lát, s tudja, hogy mire az áldás beteljesül, akkorra Jákób már más ember lesz. Addig pedig Ő fogja kezébe venni s megaláztatás és szenvedés útján formálni mássá.

Nov. 5. Máté 14:22—36. 1. Móz. 27: 30—46. Izsák a Jákóbra kimondott áldást Isten nevében, s az Ő belé vetett hittel mondta ki, s azért nem találhatja azt visszavonhatónak. Isten kezét látja benne. Ezért Ezsau sem marad áldás nélkül. Megkapja azt, ami neki, a testi embernek megfelel, a földi dolgokból megnyerhető hasznot. Ezzel ő megelégedhetett volna, hiszen elsőszülöttségi jogát önként adta el. S szívében most mégis gyűlölet ébred öccse iránt, s Jákóbnak menekülnie kell. Ezzel kell Jákóbnak is megkóstolnia bűnének első keserű gyümölcsét.

Nov. 6. Máté 15:1—20. Zsolt. 39: 5—14. Jó minékünk a földi élet mulandóságáról gondolkoznunk, nem csak akkor, mikor öregség vagy betegség figyelmeztetnek arra, hogy közeledik a vég. Jó napjainkat is úgy kell tekintenünk, és fölhasználnunk, mint amelyeket azért ad Isten, hogy előkészítsen bennünket az örökkévaló életre. Tisztába kell jönnünk a bűnnel és a kegyelemmel, elveszett voltunkkal és Jézus Krisztusban megjelent váltságunkkal, tisztába kell jönnünk Istennel és önmagunkkal. Használjuk föl napjainkat!

Nov. 7. Máté 9:18—26. Kol. 1:9—14. Ján. 10:23—30. I. Thess. 5:14—24. A hitetlen zsidók kérdezősködése nem volt őszinte. Ha igazán tudni akarták volna, hogy Jézus-e a megígért Krisztus, megláthatták volna a cselekedeteiből. De űk nem akartak hinni Benne, s kérdezősködésük csak erőszakoskodás és álnokság volt, hogy Jézust sarokba szorítsák. Az őszinte ember ma is megismeri Jézust az Ő igéjéből, amelyet a Szentlélek világossá tesz előtte. Aki nem őszinte, az azért nem ismeri meg űt, mert nem akarja követni. A megismerés pedig követéssel jár, s a vége: örökélet.

Nov. 8. Zsolt. 62. 1. Móz. 28:1—9. Mi-lyen nagy súlyt helyez Izsák arra, hogy Jákób ne vegyen feleséget a Kananeu-

sok leányai közül! Mint ahogy az ő számára is a régi hazából, a saját nemzetségéből hozta el atyja, Ábrahám Rebekát, úgy Jákób is onnan hozzon magának feleséget. Az ígéretek örökösének nem szabad idegen vérrrel vegyülniök. Az egy-Istenhívőknek nem szabad pogány népekkel szövetséget kötniök. Hát a Jézusban való hit által Isten gyermekeivé letteknek szabad-é a világ gyermekei közül választaniok élettársat? Olyan komolyan vesszük-e ma ezt a kérdést, mint ahogy vették Ábrahám és Izsák?

Nov. 9. Máté 15:21—28. I. Móz. 28: 10—22. Jákóbnak bizonyára keményebb fekhelye volt a kővön, mint otthon, az anyja által megvetett puha ágyban. De ez is egyike volt a keserű orvosságoknak, amelyeket gyógyulására szánt az Ur. S a dorgálás mellett a kegyelem is megnyilatkozott abban a csodálatos álomban, amelyet Jákób lát. Ez az első, tudatos találkozás az Urral. Mikor lefeküdt, még nem tudta, hogy vele van az Ur, — most már tudja. S az eleibe jövő Urhoz ő is közeledik. Most még ugyan föltételeket állít föl, de mégis megszületik már szívében a vágy, hogy az Ur legyen az ő Istene. Ne vessük meg senkiben a kicsiny kezdetet.

Nov. 10. Máté 15:29—39. I. Móz. 29: 1—12. Isten teljesen a kezébe vette Jákób életét. Ő vezérli épen ahhoz a kúthoz, ahol Rákhellel találkozhatik, aki azután bevezeti őt abba a házba, ahová atyjának, Izsáknak óhaja szerint is jutnia kellett. Aki egyszer elhátározza, hogy Istent elfogadja Urának, azt Isten vezeti életének különböző fordulataiban. Jó dolog, magunkat Istenre bízni!

Nov. 11. Máté 16:1—12. I. Móz. 29: 13—22. Jákób életében újra megnyilvánul Isten gondviselő szeretete. Lában nem kívánja, hogy ingyen szolgáljon, hajlandó megadni neki szolgálata jutalmát. Jákób Rákhelt kéri feleségül s Lában odaigéri. De Jákóbnak majd tapasztalnia kell a későbbiekben, hogy mint ahogy ő megszalta valamikor apját, úgy őt is megsalhatják. Isten megengedi, hogy ugyanúgy, ahogy mi vétkeztünk valaki ellen, úgy vétkezzenek ellenünk is. Jákóbnak végig kell járnia ezt az iskolát. Ez is Isten vezérese és gondviselő szeretete.

Nov. 12. Máté 16:13—20. I. Móz. 32: 1—20. A szolgaságban tapasztalt sok csalódás, szenvedés, megaláztatás után Jákób, Isten parancsára hazafelé indul családjával együtt, régi hazájába. Isten most is kegyelemmel tekint le reá s elébe küldi angyalait. S hogy Isten munkája Jákób lelkén nem volt hiábavaló, azt mutatja az az alázatos imádság, amely szívéből előtör. Nem szab most már feltételeket, hanem mindenestül az Ur kezébe teszi le sorsát. Tőle várja a szabadítást Ezsau kezéből, akiről jól tudja, hogy méltár állhatna rajta bosszút.

Nov. 13. Máté 16:21—28. Jób 14:1—5. Jóbbal együtt ezt mindnyájan elmondhatjuk: az ember élete rövid és háborúsággal van tele. De mi már többet tudhatunk Isten szabadításáról, mint Jób, többet tudhatunk a megváltott emberre váró boldog és dicsőséges örökéletről. Hogy mennyit tudunk ebből hittel megragadni, az attól függ, hogy milyen hittel ragadtuk meg a Megváltót, s hogy milyen hittel és engedelmisséggel maradtunk meg őbenne.

Nov. 14. Máté 24:15—28. I. Thess. 4: 13—18. Ján. 5:19—29. Zsid. 10:32—39. Az Ur Jézusnak egyik leghatalmasabb bizonyágtétele ez önnönmagáról. Föltárja benne az Atyával való kapcsolatát, a megelevenítésnek és ítéletnek hatalmát, amelyet az Atyától kapott, s ezzel kijelenti, hogy Őt ugyanaz a tisztelet illeti meg, mint az Atyát. Ha ember mondana ilyet, istenkáromlás volna, de ha Jézus mondja, akinek egész élete is bizonyítja és megpecsételi szavainak igazságát, akkor ez nem jelenthet mást, mint hogy ő valóban Isten.

Nov. 15. Zsolt. 65. I. Móz. 32:21—32. A legnagyobb győzelem, amit ember kivívhat, ha engedi magát Isten által meggyőzetni, mint Jákób. Mert a bűnek gyökere éppen az, hogy saját maga akarja a maga sorsát intézni, a maga eszével és erejével, s ezzel megfosztja Istent attól a jogtól, hogy ő legyen Ur és Király az életében. Míg be nem látja az ember, hogy bűnös s ennél fogva minden rossz, amit Isten nélkül intéz, addig tévelyeg, mint Jákób is régi életében. De ha engedi, hogy Isten legyőzze, akkor megnyeri az áldást s új emberré, Isten boldog gyermekévé lesz.

Vargha Gyuláné.